

Purtătorul Veștii Bune

DANIEL ANGE

Mărturia părintelui Daniel Ange despre Monseniorul Vladimir Ghika, apărută în numărul din 16 iulie 2004 al publicației *France Catholique* – a cărei prezentare am început-o în ediția anterioară a *Actualității creștine* - face în continuare obiectul interesului pe care credincioșii bucureșteni (Arhidieceza, care a deschis cauza lui de beatificare), alături de credincioșii români de pretutindeni, îl manifestă față

de acest mare apostol provenit din rândurile lor.

Dacă în deceniile de tăcere în care comunitatea catolică a supraviețuit în foarte mare măsură datorită alimentului spiritual lăsat de acești apostoli martiri și de discipolii lor, figura Monseniorului Ghika era reperul unui sfânt, având puterea miraculoasă de a ajuta sufletele, - după eliberarea de dictatură, după câștigarea libertății, este cât se poate de justificată dorința de a-i păstra și a-i cinși memoria. Și de a promova ridicarea sa la cinstea altarelor.

Părintele Daniel Ange, fiu spiritual al Monseniorului Ghika, a participat la celebrarea la București, la 17 mai, a celor 50 de ani care s-au scurs de la martiriul Monseniorului.

În partea a doua a gândurilor sale despre Monseniorul Ghika, adresate cititorilor francezi, Daniel Ange evocă marea "pasiune" care înflăcăra apostolatul social atât de intens căruia i s-a dedicat Monseniorul:

"... să-i ajute pe toți, pe fiecare, să iubească iubirea, atât de puțin și de rău iubită... Într-o noapte de intimitate cu sfântul Bernard, el simte că trebuie 'să lanseze o cruciadă pentru a elibera sufletele prizoniere lipsei de credință'. Lipsa de credință: oare nu este aceasta cea mai tragică mizerie?"

Celor mai săraci, el le va dezvălui, cu delicatețe, sensul adânc al suferinței, pentru a o face să devină mântuitoare; pe cei mai superficiali îi va conduce la esențial."

Chiar înainte de închisoarea în care s-a petrecut momentul martiriului, Monseniorul Ghika a avut parte de diferite eșecuri. La Auberive, într-o fostă închisoare mizeră, neputința de a desăvârși, de a consacra o comunitate de

slujire, sub patronajul spiritual al Sfântului Ioan, a fost una dintre cele mai dureroase experiențe sufletești ale Monseniorului Ghika. Daniel Ange dezvăluie faptul că în acele momente, locuind într-o celulă a închisorii dezafectate, Monseniorul a văzut în imposibilitatea transformării acestui edificiu al durerii într-unul al slujirii, un plan superior al lui Dumnezeu, care îi cerea martiriul, dar altundeva... Pe firul acestui gând din dialogul său cu Dumnezeu, el avea să aleagă, peste mai mulți ani, să rămână dincolo de cortina de fier, într-o Românie prizonieră a terorii comuniste.

A fost martorul lui Cristos în cel mai cumplit loc al suferinței – acela al depersonalizării, al agresiunii totale asupra demnității umane. Contemplând cuvintele, gesturile, răspunsurile Monseniorului în această experiență limită, față de puterea totalitară aflată în exercițiul maxim de forță, Daniel Ange îi descoperă figura de profet:

"Privirea de foc, barba mare, albă, umerii dezgoliți, el pare un profet care irumpe din viața de dincolo. Judecătorii împietresc."

Apoi, confirmarea divină a acestei realități, înalte, spirituale, nevăzute de iluzoria atotputernicie a stăpânirii pământești. Intrarea Monseniorului în sinistra închisoare se petrecea... **"În sărbătoarea lui Cristos-Rege, 25 octombrie 1953..."**

Cuvintele lui Dostoievski sunt cât se poate de elocvente; aici, Daniel Ange le amintește, pentru a întări în conștiința celor de azi nevăzutul mister de speranță, pe care îl poartă *crucea*, deasupra tuturor tribulațiilor: **"Dacă Dumnezeu este izgonit de pe pământ, noi îl vom întâlni sub pământ. Oamenii ai subteranei, să mergem înainte; din măruntaiele pământului, vom intona lui Dumnezeu și bucuriei un imn tragic. Trăiască Dumnezeu și bucuria sa! Îl iubesc!"**

Înainte de a pleca din București, spre Paris, părintele Daniel Ange a vizitat închisoarea Jilava, care **"a fost castelul regal de pe urmă"** al Monseniorului Ghika : acolo a mângâiat cu prisosință suferințe, a trezit sentimentul pentru Dumnezeu, a făcut convertiri puternice.

Pentru Daniel Ange nu a fost o simplă vizită, ci o împărtășire din bucuria Învierii, bucurie pe care nu a exprimat-o în cuvinte, ci a celebrat-o. Împreună cu trei preoți (ortodox, greco-catolic și romano-catolic), în locul în care s-a petrecut martiriul Monseniorului... **"...am cântat cu toată puterea vocilor noastre Troparul Învierii."**

Foto din colecția Daniel Ange

MARINA FARA